

L'ESPRESSO

Diabuxes confidenciais

—I si perdiem una roda, anant a tanta velocitat?

—Oh! No t'amolinis. Ja en porto una de recanvi.

Disbauxes confidencials

ELS GUANYADORS D'UN CONCURS :

Es tracta d'un concurs de pantorrilles celebrat a Watford. En l'esmentat concurs es presentaren dos cents cinquanta parells de pantorrilles totes ben tornejades, totes esveltes i gairebé totes perfectes.

La tasca del jurat fou quelcom aobrehumà. Després d'una selecció escrupulosa i conscient, els jurats designaren a cinc de les concursants mereixedores dels premis. Amb el teló a mig alçar, que només permetia veure de genolls per avall a les guanyadores, es féu la proclamació.

La sala tenia fretura de conèixer a les agraciades. S'alçà el teló i davant de l'astorament general, es veié que dos dels premis havien recaigut en dos homes. Es produí un gros escàndol. Calgué que els dos homes premiats expliquessin que s'havien presentat al concurs per gastar una senzilla broma.

No cal dir que les que més

protestaven eren les dones, que davant del perill que els homes s'escurressin les calces i els fes sin la competència, tremolaven de pànic.

L'«ACUARIUM»

Com que a Barcelona no ens estem de res i per ésser cosmopolites i atractius no reparem en sacrificis, resulta que fins tenim «Acuarium» i tot. Segurament, els nostres ciutadans ja ho sabien i feia temps que n'estaven orgullosos. Nosaltres confessem ingenuament que vèrem descobrir-lo abans d'ahir. A dall de la cascada monumental del parc, i pel mòdic preu d'un rilet es permès visitar-lo fins els dies festius. El ciutadà que no sap on anar a fer cap, car els museus tenen dies de rebre i les biblioteques no estan a l'abast de tothom, se'n va a l'«acuarium» a admirar tota mena d'exemplars rars de la fauna marítima.

Pacífics llucets, congres complicats, rapts seriosos i xanguets ballagadissos, s'ofereixen a les mirades àvides dels ciutadans, tancats en unes vitrines monumentals plenes d'aigua salada

amb meravelles artificial, reproducció de les naturals del fons del mar.

L'entusiasme dels visitants permet confondre els llucets en tiburons acabats de néixer i en xanguets en cavalls de mar en període de desenrotllament.

Davant d'un espectacle tan meravellós, nosaltres creiem que amantsant-ho amb un quíquet, es podria fer pagar fins a una pesseta i ningú protestaria, car tothom tindria la sensació que acaba de realitzar un viatge sub-mari pel «Besòs».

EL DESERT DE SARRIA :

El desert de Sarrià ha mort al «Vichu» del Passeig de Gràcia. Els dies festius al matí els aficionats a l'ariatocràcia i els estudiants de «bienn» hi fan cap i ballen sardanes. Les noies hi van acompanyades de les res-

pejoratives famílies i amb un diccionari a la mà imiten la llengua de Cervantes que és un gust.

Venedors de flors i venedors de bombons fan l'agost explotant les infules de potentats delipensats.

Pareilles que riuen, mares que murmuren, estudiants que a la seva manera fan broma, ex-emplats que prenen el sol...

El desert de Sarrià s'ha fet un popular que caldrà anar-hi amb invitació, car la majoria de diumenges no s'hi cap.

GUNDEMABO RECOLONS

CONTE JUEU

Levy, que s'ha convertit al catolicisme, un dia de quaresma es veu sorprès pel rector del poble, en el moment que està assegut a taula i es disposa a menjar-se un ànec rostit.

—Molt bé, ànec. Es així com segueixes els manaments de Nostre Santa Mare Església? Et sembla bé menjar ànecs en plena quaresma?

En Levy obre els ulls estranyat i amb posat d'innocència, respon:

—Perdoni, senyor rector; però això no és un ànec: és un lluç.

—Un lluç? Que et creus que no estic bé jo per confondre un ànec amb un lluç?

—Però, senyor rector, per què m'n'estranyeu? El dia que vaig abjurar de la meua religió, vos vreu dir-me: «Levy: des d'aquest mateix instant deixes d'ésser jueu i ets cristià». Doncs bé, jo, en veure l'ànec, li he dit: «Ànec: des d'aquest moment deixes d'ésser ànec i ets un lluç».

FERROVIÀRIA

Un amic nostre, que ha corregut molt món, ens contava un dia, en un cafè, com està organitzat el servei de ferrocarrils en la República de Sant Domíngue.

A PLAÇOS!

sense llador trobareu els millors
y més barats mobles en el

CHARLOT

32, CARRER PRINCESA, 32

Si és cert o no, no ho podem assegurar, car hi ha coses que val més creure-les que anar-les a veure. Així, doncs, eis ho contem a títol de informació, que diuen els diaris.

L'amic ens va assegurar que una vegada va fer en una estació la següent pregunta:

—Escolti'm: em faria el favor de dir-me si trigaria gaire a arribar el tren?

I un negre que feia de cap d'estació, li va donar la resposta següent:

—No: horita va a yegar. Pué, yegó ya el perro del maquinista, que siempre va corriendo delantito de la máquina...

El de Palamós no arriba a tant.

EL CONFERENCIANT

El conegut escriptor catòlic C..... anà, fa uns quants dies, a donar una conferència en un poble de Lleida.

En el tren, poc abans d'arribar a dita localitat, va entaular

conversa amb un pagès que anava també al mateix lloc.

—Que anirà a la conferència que aquesta nit dona un senyor de Barcelona?—preguntà el pagès.

—Sí, senyor—respongué en C..... Per això vinc.

—Vaja un caprici! Cregui, segueixi el meu consell: no hi vagi. M'han dit que és una llau-na.

—Ho sento molt, però no hi puc faltar.

—Per què?

—Perquè el conferenciant s'oc jo.

El pagès buscà en va un lloc on amagar-se. I aquella nit va anar a la conferència.

I ERA VERITAT

Un lladre compareix davant del jutge. L'han atrapat «treballant» i ho té molt mal amanit.

Comença l'interrogatori:

—Ha estat condemnat alguna vegada?

—Sí... però ja fa molts anys.

—Quant temps fa?

—Vint anys.

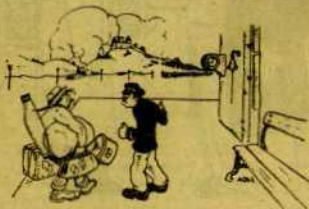
—I després d'aquesta condemna, no se li ha tingut de tirar res en cara?

—Res absolutament.

—On ha viscut aquests anys?

—Al penal de Figueres.

Rigorosament històric.

—Hi aic a temps d'agafar el tren de les nou?

—Això depèn del que voste cregi, perquè és aquell d'allà baix.

INTERVIUS IMAGINARIS

EN JOSEP M.^a DE SAGARRA ENS
CONCEDEIX L'HONOR DE DE-
XAR-SE FER UN INTERVIU.

Un retrat literari d'en Josep Maria de Sagarra no seria res de nou. Se n'han fet i se n'han tornat a fer. Tots els que alguna vegada han fet córrer l'estilogràfica per parlar de l'il·lustre autor de «Charivari», han fet primer un esboç de la personalitat d'ell. De totes maneres, nosaltres no per això deixàrem de pensar en dir-hi la nostra si no fos que hi ha una altra raó que ens ho impideix més fermament. I aquesta és que un dels que n'ha parlat és en Josep Pla, en el seu primer llibre «Coses Vistes», on hi ha un

retrat ben bé de tantany natural de l'il·lustre prócer, digne de figurar en una gal·ria de retrats de personatges eminents i distingits, de qualsevol sala d'artes d'un Ajuntament de Caldes o de Tona, posem per exemple.

«Físicament J. M. de Sagarra sembla un pastoret de la muntanya», diu en Pla al començament del retrat esmentat. I després d'això, cal, senyors, que el que s'atreveixi a intentar una descripció capaç de superar aquests pocs mots que ja de si són insuperables (això sense parlar del que segueix a continuació, que és d'una exactitud sorprenent), s'agafi ben fort i faci els possibles per tocar de

peus a terra, que sinó sols assolirà fer el ridícul.

I com que a nosaltres aquesta perspectiva no ens arrau pas gens ni mica, decidim deixar-nos de romansos i envestir de dret al gra.

Pescar en Sagarra és cosa difícil per segons qui. I aquest segons qui, precisament, som nosaltres mateixos. En Sagarra ara treballa de debò i no volia tant com abans. Ara no va pas cada dia a sopar al «Catalunya» i a més a més, ja no usa sistemàticament aquell *hongo* (aa castis que li donava aquell *caché* d'elegància tan seva).

Perquè no es pot negar que si en Sagarra no es carregues tant d'espantes, no arrossegues tant els peus quan camina, ni sabés tan poc de lluir el frac quan recita poesies o assisteix a àpats, fóra sens dubte una espècie de Petroni intel·lectual, capaç de fer patir totes les damelles que es creuessin amb ell pel camí de la vida.

De totes maneres, nosaltres, que sabem on tanca i l'hora que acostuma anar-se'n a dormir, el vàrem anar a esperar i ell, amable i condescendent, va respondre a les nostres preguntes amb tota l'amabilitat del cas.

—Com va aquesta vida—varem fer per començar.

—Bé, home, molt bé. Encantat de la vida.

—De debò?

—De debò. Per què m'ho preguntes?

—Es que m'havien dit que tocaves el dos del Paral·lel i t'entornaves novament cap els barris alts a fer versos d'aquells tan reumàtics i que tan plorats a tot bitxo vivent. I com és natural, encara que sempre és més edificant treballar a dalt que no pas a baix, em sembla que deu donar més la revista del Paral·lel que no pas tots els «Margarit» imaginables.

—Home, com t'ho diré jo. De donar tot dona prou. Ara que jo tinc ganes de deixar la

—A aquest bon senyor caldrà fer-li una nova operació.

—Una altra? Però, què té?

—Dinera.

direcció artística del teatre Nou. Per això que deies tu. És més bonic treballar a dalt. A més passen coses grosses als barris baixos.

—Sí? Explica't.

—Veuràs. És segura la unió de les dues cases «Carnic» i «Nou». Els dos casals de la revista es fusionen. És natural, doncs, que si en Sugranyes hi té més la mà trencada en això d'organitzar revistes de gran espectacle, ell sigui el que s'encarregui de totes las maquinacions del cas.

—Així tu te n'apartaràs ben bé del tot i no s't veurà mai més pel Paral·lel.

—No, això tampoc. Jo deixaré de cop la direcció aquesta i els dos teatres esmentats prendran ara la direcció que s'ha posat de moda pels nostres carers o sigui la direcció única a càrrec d'en Sugranyes. Jo em dedicaré a fer els quadros catalans de les dues revistes, i el dia deu de cada mes passaré per la societat d'autors a cobrar.

—I de dalt, doncs, què penses fer?

—De moment, quan hagin passat aquests francesos, estrenaré «La Llúcia i la Ramonet».

—Vaya títol.

—Res de mals pensaments. Es tracta de dues noies solteres, ja d'una edat que entra ben bé a la categoria de les amagables i indesxifrables.

—I és veritat que aquesta obra l'havies de fer amb en Montero?

—No. L'he fet jo tot sol. Amb en Montero el que hem fet junts és la revista d'ara del «Nou».

—Sí, que per cert és de les revistes més suggestives i més interessants que es coneixen. So-

—Encara és capaç d'agafar el barret!!

bretot els quadros còmics són l'acabose. Allà hi ha gràcia, grapa, maneres, etcètera, etcètera...

—Que te'n rius?

—No, me'n fumo. Perquè, vaja, has de reconèixer tu mateix que amb això no hi ha pas dret.

—Què vols dir?

—Què vull dir? Que allò no fa riure ni fa res. Que és una veritable desgràcia i que no sé què més.

—Home, veuràs, potser sí que tens raó. Però ja deus saber que no són pas meus els quadros humorístics.

—Ah, no?

—No. Són d'en Montero.

—Que ho dius per esportar el bulto i despistar?

—No, no. Ho dic ben bé en serio. Són d'en Montero i que per cert ho fa molt bé.

—Sí, i que són tot coses originals i inèdites. Sobretot aquell cant a la paella valenciana que és un model de coses inèdites i ben encertades.

—Uí, noi, que estàs de broma. A tot arreu trobes pèls. Hauries de fer com jo, que noestic per romansos i no tinc ja cap pèl de tonto... ni de savi.

—Sí, noi, t'has tornat ben calvo.

—Els mals-de-cap. Pensa que tinc molts enemics. Jo només vull bé, i molts em tornen mal per bé. Però què hi farem!

—Res, no s'hi pot pas fer res. La vida és així. I tornant a l'assumpte de què parlàvem. Que penses estrenar res més aquest any?

—Aquest any, com és natural, sí. Aquesta temporada també. Tinc pensat fer alguna coseta en un acte, però de més a més publicaré algun llibrot i alguns versots.

—Tu, com sempre, sense donar-hi importància. Llàstima de cap.

—Bé, noi, celebros, però tinc d'anar a dormir, que és tard. Vigila els tramvies.

I no li preguntàrem res més perquè es va enfilar escales amunt amb aquella naturalitat, i nosaltres no estàvem de romansos perquè la son ens feia córrer.

JOSEP JOAN I ASE

Real Sociedad de las Carreras de Caballos
TEMPORADA DE PRIMAVERA 1928

Hipódromo de Casa Antúñez

Domingo, día 29 de abril

SEGUNDA REUNIÓN

PREMIOS: PRAT, EL SIGLO, CATALUÑA, REAL

POLO JOCKEY CLUB, MONSERRAT (11.750 pesetas)

Se despiden tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Grecia, n.º 22

Servicio especial de Tranvías y Autobuses

TEATRES, TITELLES

TEATRE CATALA NOVETATS :: ::

En ressenyar els aconseqüents que s'han registrat en aquest teatre, seguint la nostra norma de fer les coses amb ordre, començarem per la comèdia en tres actes d'en Montero «T'agrada la meua dona?». A nosaltres no ens agrada (la comèdia). Els demòcrates conseqüents no podem sofrir les comèdies aristòcrates. Una obra en la qual només hi intervien milionaris, fabricants, comtes i marquesos, per més que aquests en ésser encarnats pels actors de «Novetats» perdin tot el sabor aristòcrata, encara que només sigui pel simbolisme, per força ens ha de xeringar. En els temps que correm, una exhibició de *toilettes* luxoses i de joies de preu com la que fan les actrius de «Novetats» ha d'excitar forçosament el proletariat.

En Joaquim Montero,
autor de «T'agrada la meua dona?»

Sembla mentida que el senyor Montero, que tanta experiència té del teatre i especialment del teatre català, sabent com vesteixen la majoria dels actors, els obligi a dir que es vesteixen a Londres i a alabar-se el jaquet davant del públic.

El jaquet que portava en Gómez era propi per muntar a cavall d'una escombria i fer evolucions nocturnes per fer la competència a les bruixes.

Dels tres actes de què consta la comèdia, es salvà únicament el tercer. En aquest tercer acte els personatges arriben a dialogar i a dir quelcom enginyós i el públicriu sense necessitat que els actors còmics s'hagin de donar cops al llombrigo ni fer tamborelles.

El dissabte amb un ple a ves-sar tingué lloc el benefici de la senyora Morera, la senyora de les «palmes acadèmiques» i l'actriu que compta amb més simpaties.

Es posà en escena «Miquela i sa mare», obra de molts anys no representada, que assolí una interpretació perfecta i en la qual obtingué un triomf la Pepeta Fornés.

Durant els entreactes, l'escenari de «Novetats» semblava el carrer del Bisbe quan hi passa la processó.

La senyora Morera rebé infinitat de presents, infinitat d'aplaudiments i al final de l'obra fou obligada a parlar.

TEATRE VICTORIA

Així com hi ha gent partidària de la supressió de la pena de mort, nosaltres som partidaris

de la supressió de la sarsuela idiota, sense cap ni peus i amb música del mestre Guerrero.

Aquesta música que s'enganya a l'orella perquè s'assembla a totes les músiques que s'han escrit i abans de l'estrena ja són populars, cada dia tenen menys partidaris. La prova de ço que diem és la ràpida desaparició de «Las Alondras» del cartell del «Victòria».

En Vendrell, que a mida que li creix el nas li disminueix la veu i com a actor cada dia devé més catastròfic i caïda amb la boca torta i fent uns ademanos lamentables, defraudà els més incondicionals dels seus admiradors.

La reposició de «Don Quintín el Amargao» ha fet reeixir la temporada i sembla que tot anirà com una seda.

ELS TRUCS DEL SE- NYOR CASTELLS ::

Per calmar la impaciència del públic, que no se sap avenir dels constants ajornaments que ha

Lola Membrives

CABALLER!!

No deixi d'admirar l'assortit més selecte en dibuixos i colorits que

Presenta La Gran **SASTRERIA LAIETANA**

(LA DEL RELLOTGE) 40, VIA LAIETANA, 40

ELEGANCIA, PROMPTITUT, ECONOMIA
Talladó especialitzat en tota mena d'uniformes

NOTA: En benefici dels seus interessos abans de comprar la roba a qualsevol altre "panyeria" recomanem visiteu aquesta casa.

solet l'estrena de «Kosmópolis» a l'«Olimpia», ens veiem obligats a explicar un dels motius principals.

L'escenògraf encarregat de les decoracions i els trucs fantàstics és el senyor Castells. El senyor Castells cada vegada que se li encarrega un espectacle d'aquesta naturalesa comença a projectar naufragis, explosions, descarrilaments, volcans en erupció, catàstrofes aèries i submarines... Per a la revista «Kosmópolis» el senyor Castells forja quelcom apoteòsic.

Un tren que queia daltabaix d'un pont i anava a parar a un riu. Efecte superb de plasticitat i emoció. Muntanyes accidentades al fons, posta de sol, aigua a la pista de l'«Olimpia» i un vaixell dedicat a la pesca del tanguet.

El truc fou muntat amb tots els avenços moderns. Costà moltes pesonetes. Una quantitat de fusta i de ferro considerable i un sens fi de detalls.

Arribà el dia de l'assaig i tot anà com una seda. El tren es precipità daltabaix del pont caient al mig del llac de la pista amb un espairec de mil dimonis. Tothom restà encantat. Tothom menys els que presenciaren l'espectacle des de la platea, doncs amb els esquixos que féu el tren en caure, restaren mullats i es convertiren en granotes.

S'estudiaren varies solucions. La de regalar paraigües anunciadors als espectadors, la de substituir l'aigua per papiers de platja, la d'obligar els espectadors a presenciar l'espectacle amb impermeable, però cap ha tingut èxit.

Sembla que divendres, però,

l'estrena de «Kosmópolis» serà un fet.

Desitgem que no surti cap més entrebanc i que no es registren noves inundacions.

XAFARDERIES D'ENTRE BASTIDORS:

El benefici a en Pius Davi fou un èxit.

Rebé infinitat de presents i constantment fou ovacionat. Entre els presents, però, destacà un magnífic «carillón», obsequi del senyor Carrion. Amb motiu

d'aquest «carillón» a l'escenari del «Romea» fa quinze dies que dura la brometa a les costelles d'un crític teatral.

L'eminent actriu Josefina Tàpias ha deixat de pertànyer al teatre «Novetat». A partir d'aquesta setmana el benemèrit empresari, senyor Canals, tirarà unes quantes pessetes més a la guàrdiola.

El «trist» d'autors del teatre «Novetat», format pels senyors Pous i Pagès, Avel·l Artís, Carles Soldevila i Josep Maria Sagarra, estant íntimament complacuts per l'èxit assolit per en Millàs Raurell amb motiu de l'estrena de «La llotja».

Malgrat la satisfacció, tots quatre estan a règim de tilla.

Un metge ginecòleg ha d'esser un enamorat molt especial.

CONSULTA

—La meua senyora es passa el dia tremolant i queixant-se de red. Què li sembla que pot significar, això?

—Un abric de pell nou.

DE DIA: FRENTE AL LICO
DE NOCHE: RAMPO NÚM. 10
DEL PASO DE GRACIA

EDICION DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TUVIMOS EN REPARAN
NUESTRO PISO PARA ATENDER
LAS ENCOMENDAS

Año 1

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 108

UN REPORTAJE SENSACIONAL

El hombre que tenía dos esposas

Llegó hasta nosotros, en pequeña vocalidad, el rumor. Por una arja nos mitó y por otra nos salió. No tenemos lana en el cogote y somos más pillos que bonitos. Pero...

Ayer, de buena mañana, un golpe de teléfono hizo dar un bote a Gallinaca, nuestro redactor de puros prematuros. A la cuenta, había aleitado un bote de tabaco inglés a nuestro director y éste le clavó el teléfono entre cabeza y cuello.

—Gallinaca!—hizo después—. Entiendo de ti esto que hacen correr es de delusio e es bala.

—Yo, sabe, me parece que es una ensarreada...

—Usted siempre viene del hueito. Salga todo seguido y no vuelva sin las noticias...

Gallinaca salió y a la poca esmoita regresó con cara de sueño.

—Aquí están, pero no dicen una papa...

—¿Qué es lo que están, tal?

—Las Noticias, que usted me ha hecho comprar...

Si se se amaga, hoy hubiéramos dedicado un libro al querido compañero. El interno hizo maliciar un rollo que valía bien tres pañales...

En vista de que Gallinaca era una soca, Buendia y Gassol, que sabe un nido, designó a un servidor para esbrinar lo del rumor de que gallinaca...

—Usted, Kacau, nos sacará el entre-lado...

Y ya aun dicen que Buendia es un sálmis! Tiene un talento que espantara. Porque, no sabe que hagan gastos, reportar más murrio que un servidor no le hallarían ni con caudalito. Un servidor habla de un idioma, sabe escribir con estilográfica, hace la plancha en el trapico, juega al coto i sabe escribir a pie cojo...

Todo seguido comencé a esbrinar el qué de la cosa. Con aquella penetración que habillo, averigüé, en un tin y no nada, que era la buena verdad que había un fulano con dos esposas autorizadas por la ley.

«Este nos encerra...», dirán ustedes. Y yo les juro por los hijos que puede tener un primo que se me casó ayer, que no enmarrun. Un individuo tiene dos esposas contra su voluntad, si le place por fuerza...

Cuando se le dije a Buendia, me hizo una media risa y una pregunta:

—¿Dónde vive este fulano? Garlaze-mos con él...

—En el penal de Catarroja. Como no había bondad le han enfiñado las esposas...

(N. de la R.) De resultados de un banquete tiene la cabeza embotada nuestro redactor señor Kacau.

Una fiesta de upa, o ves por donde hicimos olla

Nuestro colaborador don Agapito Pita se casó ayer, en una media hora tonta, con la virtuosa señorita Esther Ila.

Pita, que es un hombre que sabe hacer las cosas como cabe y poner la olla grande dentro de la chula (oo de alguna chila, ¿eh?), organizó una fiesta en su casa (Llística, 109, 5.º, 1.ª, sin ascensor), que resultó de dejarme encender. Había no sólo la mejor sociedad, sino la mediana y hasta la peor. Hubo un pedo de baile hasta allí, y todos salieron diciendo que Pita sabía de qué iba y que, por el tallo más bajo, había gastado, por lo menos, un par de nabos.

La última fue que una mano de estas viniera a armar rumborrio antes de acabar la barrila. A la cuenta, un mac que tiene la coxilla de hacer chistes, preguntó:

—¿Por qué la novia se semeja a un zapato?

Nadie cayó.

—Pues en que va por los nudos...

Aquí Pita se calentó.

—Usted se cree, guamará, que fringa ladrillo?

—No, pero ¿no va por el suelo una Esther Ila de Pita?

Nada: dos puntos de sutura.

Pero, por lo demás, nos divertimos de valiente.

(ANUNCI)

Pablo Tramús ha traspasado «El Atlántico»

saló de camareras, porque no le iban pas bien y se colocaría de lo que saliera. Tiene dos dientes de oro y un lunar.

Razón: Bético, 41.

Ha llegado la Primavera

Pueden subir de pisos. Ha llegado, pero de rigoroso aronito.

La poltre está un chico frío, pero es que aquí no ha hallado calor. Antes, no había diario que al parlar de ella, no le dijese cuatro bostizas bien dichas, pero ahora, otro trabajo hay.

Y por ello está empipada y no quiere hacer gala de su gala. Si, gala, le dicho. Y nos hacemos repicar...

El director, en este momento histérico, me dice que no me enrede con el tiempo. Mi director buda. ¡Ves que se embolica!

¡Si les estoy hablando de una prima hermana que tengo, que se dice Vera Salas, y que es una cómica de upa! No lo sabían que había llegado la prima Vera?

(ANUNCI)

Ventiladores Panoli

Únicos para ventilar cuestiones
De venta en todos los herbolarios

Un panorama espantante

Un salm, otro salm; un salm.

Después, una enrospado.

Uno que va de bigotes,

una mujer everada.

Tierra, tierra, mucha tierra,

montones de serra, fango...

un señor que se empantúa

y que se va enrospando.

Abas montes, precipicios,

grutas, agua, mulideros...

barricadas a grapados,

zanjas, vias por doquier...

Uno que se deja el pie

meido dentro una cula...

Esto, ¿no está en qué es?

[La Plaza de Cataluña]

(ANUNCI)

Piso 40 duros

y no los recojo, pero en cambio me un libro de papel de fumar «Yam Hassana» y lo arrepro todo seguido.

DEL CAPAZO FILOSÓFICO

—¿Qué diferencia hay entre un logo y un deudor?

(Dime): no me refiero a un acreedor, ¿eh?

—Pues en que el inglés siempre y el que debe no le da mal!

—¿Qué mona de enfermedad es más peligrosa?

—La tosa... porque da golpes.

—¿En qué se parece uno que va a París por irán, a uno que le cortan los dedos?

—En que ¡ahor deus!

—Cuál es el bipo más pesado?

—El Nippótamo.

—¿Hay algún perro salado?

—Sí. Con-salada.

—Ai, mamá! Quin ensurt! La minyona s'ha empassat una cullereta!

—Doncs avisa el metge i que la miri bé, perquè també em trobo a faltar una cafetera.

CINEMES

PROGRAMA PAPITU

LLAUNES EXCLUSIVES

EL CIRC, per CHARLOT

Charlie Chaplin, el còmic més còmic de tots els còmics del món, amb la seva última producció *El circ*, s'acredita una vegada més d'irònic, de sentimental, d'humorista, de parodiador de les misèries humanes, i d'una infinitat de coses més que no esmentem, car seria qüestió d'estona.

El circ, sense ésser la pel·lícula més còmica de les que ha filmat en Charlot, és la més perfecta, la més acabada, la que fa riure amb més traça i sense complicacions exagerades. A nosaltres, un home que per fer riure necessiti llençar-se a l'aigua, passejar-se pel carrer amb *tapa-rabots* i fer un seguit de pocsoltes més, tota la vida ens farà llàstima i ni tan sols ens atrevirem a comentar-lo; en canvi, davant d'un home com Charlot, que cada dia simplifica més el seu treball (d'una manera inimitable, que consti!) i amb uns quants «trucs» gens rebuscats ens fa caragolar pel seient, tot rient, fins acabar amb un mal de ventre... francament, no podem per menys de treure'ns l'hongo i exclamar sense por de fer el ridícul:

—Aquest home és tan digne de passar a la posteritat com en Goya, en Shakespeare o qualsevol home cèlebre!

L'argument de la darrera pel·lícula d'en Charlot és interessant i original:

Charlie s'acosta encuriós a un grup de gent que baden davant les portes d'un circ, en el precís moment que un lladregot fa fonedissa la cartera i el rellotge d'un pobre senyor espectador. Aquest se'n adona i insulta el lladregot, el qual, amb molta

traça encoloma els objectes robats a la butxaca d'en Charlot, que segueix badant. Charlot, ignorant el que acaba de succeir, es posa a caminar tranquilament mentre el segueix el lladregot, el qual no té ganes de deixar-se perdre la cartera, i, en un moment que Charlot es gira, li posca la mà a la butxaca per a tornar a apoderar-se'n, però un policia, amatent, li agafa la mà, i, tornant la cartera i el rellotge al que el creu el seu propietari, li diu:

—Compti-ho, no fos cas que hi faltés res!

Charlot ho compta esverat i amb un posat d'home que va de bòlit que enterneix i diverteix alhora. Seguidament es disposa a fer-ne de les seves amb la car-

tera vinguda d'una manera tan original i compra coques, que paga amb propina i tot. Però la felicitat no acostuma a durar gaire, i en aquell moment passa el veritable propietari de la cartera i el rellotge, reconeixent allà que és seu i cridant la policia.

Comencen a empaïtar el pobre Charlot, i aquest, esverat, es fica en una barraca d'atraccions i a dins d'una cambreta de miralls, quedant esglaiat en veure uns vint o trenta Charlots al seu davant. L'ensurt es fa molt més gros, però, en entrar el policia que el persegueix, car, llavors, per l'efecte dels miralls, el policia es converteix en tot un regiment.

Finalment poden sortir del laberinte de miralls, i llavors es

—El metge m'ha dit que tenia hidropesia. M'ha trobat el ventre ple d'aigua.

—Ja t'ho vaig dir que el teu ventre ens enganyava.

Charlot, per a burlar el policia, s'enfatura dins un circ ambulat seguit del guardia, naturalment, i ambdós es troben a la pista d'una manera inesperada, guanyant-se una ovació fenomenal del públic, que creu que es tracta d'una atracció fora de programa. D'aquesta feta, i vist l'èxit, en Charlot queda contractat pel director del circ. Els èxits cada dia són més definitius pel novell artista de circ, i la gent que acut a veure'l també cada dia és més nombrosa.

Amb tot això, coneix a Lota, cuivre fillastra de l'empresari i se n'amorosa tímidament. Des de llavors només desitja fer mèrits davant de la deliciosa donzella, però aquesta, que sols el considera com un amic, s'enamora, sense adonar-se del disgust que això pugui ocasionar al pobre Charlie, d'un xicot equilibrista anomenat Rex.

El treball d'aquest equilibrista és arriscat, car actua sense xarxes i a una gran alçada, cosa que a Lota l'emociona i a Charlie... li fa arrufar el nas d'enveja.

Lota segueix cada dia més enamorada de Rex, mentre en Charlot, amb el cor trosejat, ja no fa riure a la gent.

Un dia Rex no compareix a l'hora de l'espectacle, i amb amenaces de l'empresari el pobre Charlot ha d'ocupar el lloc de l'equilibrista. Però en Charlie, que és home de grans idees, es fa penjar una corda a l'esque-

na i així pot fer coses prodigioses que esborronen el públic fins... que es trenca la corda que el subjecta. En adonar-se'n, l'improvisat equilibrista tremola i es salva d'una caiguda mortal per un veritable miracle.

Finalment, Charlot, comprenent que mai no podrà ésser l'estimat de Lota, va a buscar Rex i fa casar-los... tot fent brometa, pobre home!

El circ marxa cap a un altre poble i Charlie veu passar els carros amb un posat malencorriat, car veu que ells s'emporten totes les seves il·lusions...

I amb aquest regust amargant, típic en tots els films de Chaplin, s'acaba la pel·lícula.

Com ja es pot imaginar, aquest argument tan senzill, a les mans d'en Charlot queda convertit en un tractat de gràcia terrible, fantàstica, car els trucs que farceixen *El circ* són de primera qualitat i dels que la rialla en té per estona!

Trobem que uns quants dies més al programa no hauria estat cap descens.

AI, LA MARE!, per HAROLD LLOYD

Ai, la mare!, aquesta pel·lícula d'Harold Lloyd que ha estat anunciada a gran bombó, no és

pas la més graciosa, ni de bon tros, de les que ha filmat aquest simpàtic xicot de les ulleres sense vidres; trobem que peca d'un excés de rapidesa en tot el conjunt i que els «trucs» són massa seguits i complicats perquè arribin a fer gràcia. Té, però, uns quants «trucs» molt graciosos (no hi ha regla sense excepció), dels que acrediten... a qui els hagi ideat.

L'argument és original i els tipus que prenen part en aquesta pel·lícula estan molt ben buscats.

L'Harold crea un tipus de milionari simpatíssim i exagerat molt graciosament.

L'ESPECTADOR CONSCIENT

ESPERANT QUE CREIXIN : : :

Un pagès entra a una barberia per tallar-se el cabell.

—Com els voleu?—li pregunta el dependent.

—Els de davant més llargs i els de darrera més curts.

El dependent talla els del darrera al clatell i quan està, es posa a llegir el diari.

El pagès, en veure que no l'acaba d'arreglar, li pregunta:

—Que no m'arregleu els del davant?

—Home, no m'heu dit que els voleu més llargs de davant, doncs espero que creixin.

EROTYL

és el producte màgic per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i LA NEURASTÈNIA per cròniques i rebels que siguin a tot altre tractament.

PREU : 21'75

OINELASA-VAGINODES: Per la higiene íntima de la dona: Com a preventiu i curatiu de les afeccions de l'aparell genital de la dona: PREU: 6'70

ONICIDEOL: El remei de resultats més positius i ràpids per a la curació de la blenorria. PREU: 8'20

ANTIULÈTICS DUTREM: Medicació antiulcèrica per excel·lència, jutjada superior a tots els altres preparats antiulcèrics per la seva reabsorció certa, gràcies a l'especial preparació que consta, per la seva activitat segura. Són injeccions subcutànies, completament indolores. PREU: 15'20

Palsetona gratuïta, LABORATORIS FARMACOLÒGICS

Més Alt de Sant Pere, 60 - Telèf. 1486-S.P. - BARCELONA

W. DUTREM

—Jo seré per vostè com un pare...
—Bé. Serà un avi pels meus fills...

(De *Le Journal Amusant*.)

—Quines il·lustracions més boniques té aquest llibre!
—Oh, sí! I encara li agradarien més al·les mirades del
dret.

(De *Le Dimanche Illustré*.)

—Són les nou i m'havies promès venir a les cinc.
—Les cinc? I jo que em creia que t'havia dit a les
sis...

(De *Le Journal Amusant*.)

—Prems el bany de peus amb sabates?
—Es que l'aigua és massa freda.

(De *Le Petit Bleu*.)

—Què vol dir això? T'havia manat que fregiss els com
cicis de piano!

—I doncs, de què serveixen els ariats?

(De *Passing Show*.)

TERCERILLES

En vista dels rumors alarmants que circulaven aquesta dies, el senyor Josep Maria de Junoy s'ha vist obligat a declarar que la seva conferència sobre «Modernitat i avantguardisme» seria del tot blanca i no ofendria a ningú.

El senyor Junoy, malgrat el seu aspecte vegetarià, és veu que no és aliadament a les vedettes.

Legim en *El Debate*:

«La Pulleia ha rebut un mínim de fons per un ex antiquista.»

D'alab se'n diu un apònim amb moda!

Parlant de l'atemptat de Milán, diu un diari madrileny:

«Dien los peritos que la explosión no habría llegado a alcanzar al Soberano, pues era muy difícil, dado el defectuoso funcionamiento del mismo.»

No hi volem afegir res.

Un verset de Terenci Thos, que amb veure de la diada de Sant Jordi publica *La Feu de Catalunya*:

«Amb l'olor de taronjina
dels medicaments amb la flaire
al marí mariner,
tot passejant me'n hi anava.»

Al caràmb!

He retallat d'un diari de Madrid:

«Senyay. — El Gobierno ha votado una ley prohibiendo los matrimonios entre hombres de más de cuarenta y ocho años y mujeres de menos de diez y ocho, bajo pena de prisión y fuertes multas.»

Encara no estan prou castigats els que ho fan?

LOTION LADIL

és el remei imprescindible per a tot aquell que tingui ladilles i se les vulgui treure instantàniament

CARRE DE L'UNIO, N.º 5 FARMACIA

No fa gaires dies els habitants de l'Edinó estaven astorats davant de les meravelloses filigranes vocals i musicals que feien l'fructa, en Fugassot i en Domare.

Hi havia moments que semblava que cantés un orfeó acompanyat d'una orquestra celestial.

LA IDEAL

NO TIENE RIVAL EN GOMAS IONICAS

Clinica de vias urinarias - Tratamiento abortivo de la blenorragia — Servicios permanentes —

LAVAJES E IRRIGACIONES

San Ramón, 29 (cerca Conde Asala)

Quan la concurrència s'adonà que en una tauleta hi havien en Carles Gardel que prenia un còctol de resignació amb quina, ho compragat tot.

Els crinols li estaven donant un bany.

D'El *Liberal*, madrileny:

«Caballero 35 años protegería 75 pesetas mensuales señorita empleada, menos veinticinco. Ni logos ni mudanzas.»

Doncs què vol per aquest preu?

Un altre del mateix bloc:

«Señora joven, guapa, desea 700 pesetas caballo formal, reservado, camión, máquina escribir, licitud, etc.»

No hi sabem veure el per què per canviar una màquina d'escriure s'ha d'Veser jove i maca!

En un país americà s'ha dictat una disposició referent en les corbuses de goma, per a les botelles.

Corbus de goma! Caral!

En la premsa madrilenya s'anuncia un fakir, que segons sembla té poderies tot.

Ara només falta que la gent no hi vagi.

Llavors, el pobre fakir exclamarà:
—Si m'ho hagués pogut pensar!

La Lola és més buda de còrscs que ne una campana.

L'altre dia, l'Albert Z..., el seu amic, li digué:

—Vull començar-me un Greco, que he vist...

I la ella:
—Ai, el D'aquella del pè llarg i rissat, oi?

El doctor S... conta que una vegada en visitar un malalt, li va estranyar veure, damunt de la taula de nit, la medicina que havia receptat el dia abans, encara sense encetar.

—Que no ha pres la medicina?—preguntà.

I respongué la dona del malalt:
—No, senyor, no. Com que a l'èl-questa deia: «Conservase bien tapada!»

El senyor Quim diu a la filla:

—Aquell xicot que parlava amb tu, sembla un xic simple.

—Ara se m'arabava de declarar!

—Ho veus, nois, si sóc bon fuson-
mist!

Reflexió d'un vidu...

—Cinc cèntes pels un enterrenant!
I què cara es posa la vida!

Entre promeses:

—Quan sóc a prop teu, no penso en res...

—Ja et recordes que m'has promès un anell, Pepito?

TEATRE ESPANYOL

O.ª Sempere-Berges

EL TEC DE PASCUA

de ALFONSO ROURE

DEPILATORI BORRELL

li' deia que treu es up nient si pèl fige la rei, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vegia es perfumeries a 750 ptes. pot

**LA INGLESA
EN BARCELONA**
18, SAN PABLO, 18
VENDEN LAS MEJORES
COMAS HIGIENICAS

Pueden estar bien acreditadas
por todos. — Podrá probarlas.

Una especie de LAVABO DEGRASACION de la suciedad y el sudor.
Es fácil, cómodo y barato.

MALES SECRETOS

En un adreuger de Sana, hi havien
viut el següent detretet:

«La Casa rep directament els seus dels
seus parents de Molterusa.»

Al casarut!

El senyor Pan... criticava a una xi-
cota que cantava en un concert, amb les
següents paraules:

—Mireu si arà poca cosa, que fan
tantant la falles d'ortografia...

En el quartel, els quaters fan la in-
strucció. Un sargent explica a un d'ells:
—El salado no dura tant, ja t'he dit
que dura sols el temps de comptar «l'm»,
dos, tres.

I respon el quinto:

—Sí... pe... pe... ro és... que... jo...
jo... so... so... no tar... tar... tant!

Passa un minyó amb una escala i una
galleda i diu al senyor Pep, que s'està
a la porta de la botiga:

—Vol que netegi els vidres? Estan
molta bruts.

—Bruts? I ara! Si estan nets.

Llavors fa el minyó:

—Vol que li netegi els vidres de les
ulceres, doncs?

Un foll de Calendari:

—Explichi'm, senyor recó,

quan morim, anem al cel?

—Això és per veure, Miquel...

I xarricava amb parrò.

Un altre:

—De quan vas eixir, Anonet?

Va preguntar-li la Quima.

I jo vaig dir-li: —Del temps

de quan et feia viuetes.

En Montecó fa còrtes que ha rebut
proposicions per tornar a Buitida a fer
teatre.

—Els d'allà estarien molts contents si
me n'hí anava—diu ell.

—I els d'aquí encara més—afegiren
els altres a mitja veu.

TEATRO COMICO

Compañía lírica
LA DEL SOTO EL PARRAL
por Sagi-Barba

—Si et fes un petó, cridaries el teu pare?
—Està clar! Però ara el papà és fora...

Els tangers s'han tornat a posar de
rabiosa actualitat. I tot plegat els cul-
pables de tanta «Tropezo» i «Barrio ro-
demés», són aquella mitja dotzena d'er-
gentines que han trobat un dels sistemes
que encara hi ha avui en dia per
tal de treure la rifa sense necessitat de
posar-hi.

Un altre dia ja n'explicarem més co-
ses i per cert de ben fresques.

Ja ha tornat la Berta Singerman amb
les seves poesies sentimentals i carrin-
clones, pròpies per a rumiantes i per a
sentimentals de segona mà.

I com és natural ha tornat a exhibir-
se en una audició única, la impres-
cible audició única.

Potser que a l'últim ens arribarà a atipar
tanta poesia i ens donarem compte
que estem fent el pagès amb tantes au-
dicions úniques.

Que no estaria pas malament del tot
que s'acabessin de cop.

I segons sembla, es varen pensar a
la redacció del diari «ludit i protestars
energicament.

Però amb tot això que semblava que hi
tenia d'haver el mulader de ca l'Àmpel,
sembla que la sang no arribarà al ritm
Vol més així.

—Ja ha publicat la novel·la
el teu amic Pibernat?

—Sí.—Què tal, com li ha anat?

—Ha fet la primera peça.

—Doncs, és dir, que ha fet for-
potsé acabant l'edició? (tuna,

—Mal m'has entès. Vull dir jo
que tant sols n'ha venut una.

SÓTANO BAR

El lloc més popular i més cèntric del paraís!
Totallam que vol mouer bé i beure i els que ac-
tuen al divertible maric i els embutits millors
ven a aquesta casa

EL MILLOR I MÉS BARAT DE BARCELONA
RONDA SANT PAU, 4-TELEF. 2791-A

Unes quantes actrius del teatre «No-
vetatls» es varen sentir molestades perquè
en Guano de La Pabló els va dir en
una crítica que els vestits de les cantan-
tades sempre semblaven comprats als
Espanys.

—I amb aquesta composició pensa passar a la posteritat?

—Sí, senyor. Així que la cobel!